

Vesla času brázdí svatou řeku,
ryby plují podél břehů sem a tam,
duše uniká a dávný kolo věků
jede ztěžka, budu muset zavřít krám.

Kolem řeky se plouží stará paní,
tiše čeká, až zazní shůry hlas,
přes den usíná, v noci má těžký spaní,
dobře ví, že brzy přijde věčnej čas.

Zvony v dálce zní,
řeka proplouvá duší mou.

Kouř se valí z panelových hrobů,
malej kouzelník našel svůj skrytej sen,
v černý láhvi, kam nalil všechnu zlobu
a pak skončil ten svůj nekonečnej den.

Kdesi v mořích na ostrově v dáli,
najdeš ticho, jak v poušti polední,
prostí vojáčci tam rozprávějí s králi,
už je čas odejít na pouť poslední.

Zvony v dálce zní...

Čirou vodou, která nepoznala špínu,
budu plavat, až se kolo zastaví,
kolem bohů, praotců i vlastních synů,
jestli najdu pevnou zemi, kdopak ví.

Vesla čeří vody moří,
tisíc lidí, který z nich má správný hlas,
plamen naděje jen skomíravě hoří,
dobrý bože, dej mi, prosím, ještě čas.

Někdy zdá se mi, že nejsem vlastním pánem,
někdy zdá se mi, že můj život je snem,
jsem jak noc, která se nepozdraví s ránem,
měl bych dojít tam, kde vlastně dávno jsem.

Zvony v dálce zní...